

Viitor pentru America și 18 iulie 2020 - Numărul trei

Ferice de ochii care văd și de urechile care aud

Jeff Pippenger

2023-08-25

Liniile mișcărilor de reformă constituie o cheie pentru înțelegerea „celor șapte tunete” din Apocalipsa zece. „Cele șapte tunete” reprezintă istoria împuternicirii soliei primului înger de la 11 august 1840 până la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844. Capitolul zece oferă, în cadrul capitolului, trei martori interni pentru a susține această înțelegere.

„Mișcarea adventă din 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă în fiecare stațiune misionară din lume, iar în unele țări s-a manifestat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma din secolul al șaisprezecelea înapoi; însă acestea vor fi întrecute de mișcarea puternică de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Mesajul primului înger a fost dus lumii începând din 1840. Uriah Smith exprimă înțelegerea pionierilor, în acord cu Sora White. Smith recunoaște că primul înger a sosit în 1798 și arată că primul înger a fost cel care a coborât în 1840. Smith și pionierii pur și simplu nu observaseră deosebirea dintre sosirea unui mesaj și împuternicirea lui. Smith afirmă limpede că, atunci când îngerul din Apocalipsa zece a pus un picior pe mare și unul pe pământ, aceasta identifica mesajul care era dus lumii.

„Așadar, în 1798, restricția împotriva proclamării zilei lui Hristos ca fiind aproape a încetat; în 1798, a început vremea sfârșitului, iar pecetea a fost luată de pe cărticică. De atunci, prin urmare, îngerul din Apocalipsa 14 a ieșit vestind că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu; și tot de atunci îngerul din capitolul 10 și-a luat poziția pe mare și pe uscat și a jurat că vreme nu va mai fi. Cu privire la identitatea lor nu poate exista nicio îndoială; și toate argumentele care servesc la localizarea unuia sunt deopotrivă valabile și în cazul celuilalt. Nu este nevoie să intrăm aici în vreo argumentare pentru a arăta că generația prezentă este martora împlinirii acestor două profeții. În propovăduirea adventului, mai ales din 1840 până în 1844, a început împlinirea lor deplină și circumstanțiată. Poziția acestui înger, cu un picior pe mare și celălalt pe uscat, indică întinderea largă a proclamării sale pe mare și pe uscat. Dacă acest mesaj ar fi fost destinat unei singure țări, ar fi fost suficient ca îngerul să-și ia poziția numai pe uscat. Dar el are un picior pe mare, de unde putem deduce că mesajul său avea să treacă oceanul și să se extindă la diferitele națiuni și diviziuni ale globului; iar această deducție este întărită de faptul că proclamarea adventă, la care ne-am referit mai sus, a ajuns la fiecare stațiune misionară din lume. Mai mult despre aceasta la capitolul 14.” Uriah Smith, Cugetări asupra cărții Daniel și asupra Apocalipsei, 521.

Prin urmare, primul verset al capitolului zece indică data de 11 august 1840, căci la acel timp sfârșitul prezis al supremației otomane a încetat în conformitate cu prezicerea din Apocalipsa nouă.

Sora White afirmă:

„În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a stârnit un interes larg răspândit. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, unul dintre slujitorii de seamă care predicau a doua venire, a publicat o expunere asupra Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată... la 11 august 1840, când puterea otomană din Constantinopol putea fi așteptată să fie frântă. Și cred că se va dovedi că așa va fi.”

„La chiar timpul specificat, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția puterilor aliante ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit exact prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de justetea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de colaboratorii săi, iar mișcării advente i-a fost dat un impuls minunat. Bărbați de învățătură și de poziție s-au unit cu Miller, atât în predicarea, cât și în publicarea concepțiilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins rapid.” The Great Controversy, 334, 335.

Versetul întâi al capitolului zece este anul 1840, iar în versetul al zecelea îl vedem pe Ioan amar dezamăgit la 22 octombrie 1844. Ioan i-a reprezentat pe aceia care au dus lumii mesajul cărțicelei, numai pentru a suferi amara dezamăgire de la 22 octombrie 1844. Versetele întâi până la zece reprezintă istoria anilor 1840–1844. Acesta este un martor intern din cadrul capitolului zece.

Celălalt martor este Ioan, care mănâncă cărticica, iar ea este dulce în gura lui, reprezentând primirea de către el a mesajului din 11 august 1840, iar apoi ea s-a făcut amară în pântecul lui la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844.

Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea, iar după ce am mâncat-o, pântecul meu s-a făcut amar. Apocalipsa 10:10.

Versetul zece reprezintă însăși istoria anilor 1840–1844 într-un singur verset. Acesta este al doilea martor intern din cadrul capitolului că „cele șapte tunete” reprezintă acea istorie. Sora White a identificat deja că „cele șapte tunete” reprezintă o delimitare a evenimentelor care au avut loc sub mesajele primului și celui de-al doilea înger. Mesajul celui de-al doilea înger s-a încheiat la marea dezamăgire, astfel că „cele șapte tunete” reprezintă exact aceeași istorie. Trei martori interni susțin adevărul că istoria de la 11 august 1840 până la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844 este istoria profetică care este accentuată în capitolul zece din Apocalipsa.

Apoi, în ultimul verset, în armonie cu adevărul legat de „cele șapte tunete”, este dată o poruncă pentru prezentarea soliei și că însăși istoria trebuie repetată.

Și mi-a zis: „Trebuie să proorocești din nou înaintea multor popoare, și neamuri, și limbi, și împărați.” Apocalipsa 10:11.

Cele șapte tunete arată că începutul adventismului, începutul când mesajul care fusese desigilat la „vremea sfârșitului” a fost împuternicit, avea să ilustreze sfârșitul adventismului, când mesajul care a fost desigilat în 1989 avea să fie împuternicit prin coborârea, nu a îngerului din Apocalipsa zece, ci a îngerului care coboară din Apocalipsa optsprezece. Îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001, iar noi ne apropiem acum de încheierea repetării istorice a perioadei

1840–1844.

ىدلەك پۇلۇب تۇجۇم مەدەھاس اراكشائى نايۇب نىدراللىي رەلشىتىزۆك ۇب رىئاد اقباب ىچىن ىي رىب مەنەي مگىچىئى لڭىن خىرات سەدەقۇم ۇب ،ىكۇش مسرەن نەگلەك ياملۇنوت ال سەئە چىغنىقىي لڭىنۇئى ىن ىرىخائى لڭىن ىس رەن رىب تەقەپ خىرات ۇب .نەگلۇرۇدڭىس خىرات سەدەقۇم لۇبوق ىن ىپىس نىرىپ «اگىموى ۇ افلاى» ناغىدىرۇت شۇنوت نەل ىب ىش ىن ىل شاب رىب خىرات ۇب نەگلۇرۇدڭىس مگىچىئى خىرات سەدەقۇم .ۇدىلۇنوت ال نىدىپىرەت رال ناغىدىلىق ۇدىش ىل رىخائى نەل ىب شىن ىل زىس دىمۇئى لڭوچ ،پىن ىل شاب نەل ىب شىن ىل زىس دىمۇئى ناغلوب ەچىغىلىي-1844 نىدىلىي-1840 خىرات ناغلوب ەچىغىلىي-1844 نىدىلىي-1843 رۇدىقىزىس خىرات رىب ەدىھالائى ناغلوب مىرىئى نىدڭىنۇئى اممەئى ،ىكىدىچىئى لڭىن خىرات ۇدىلىق ناياب ىن ىقىزىس خىرات ۇب ۇمىسىلىكىكىئى ھىسەم ۇت يئاۋلىكىس-اچائى

„Toate mesajele date între anii 1840–1844 trebuie să fie prezentate acum cu putere, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Mesajele trebuie să ajungă la toate bisericile.“

Hristos a spus: „Fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” [Matei 13:16, 17]. Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844.

„Mesajul a fost dat. Și nu ar trebui să existe nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Curând va fi dat un mesaj, prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până va deveni un mare strigăt. Atunci Daniel va sta în partea lui, ca să-și dea mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

„Proorocii și oamenii neprihăniți au dorit să vadă acele lucruri” care „au fost văzute în 1843 și 1844”. Isus S-a referit la această istorie sacră în două evanghelii, însă fiecare referire a fost într-un context diferit.

Iar El le-a vorbit multe lucruri în pilde, zicând: „Iată, un semănător a ieșit să semene. Și, pe când semăna, unele semințe au căzut lângă drum, și au venit păsările și le-au mâncat. Altele au căzut pe locuri stâncoase, unde nu aveau mult pământ; și au răsărit îndată, pentru că nu aveau pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-au veștejit; și, pentru că nu aveau rădăcină, s-au uscat. Altele au căzut între spini; și spinii au crescut și le-au înăbușit. Iar altele au căzut în pământ bun și au adus rod: una o sută, alta șaiszeci, alta treizeci. Cine are urechi de auzit, să audă.” Atunci ucenicii s-au apropiat și I-au zis: „De ce le vorbești în pilde?” El, răspunzând, le-a zis: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are i se va da și va avea din belșug; dar de la cel ce nu are se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pilde: pentru că, văzând, nu văd; și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinesc prorocia lui Isaia, care zice: «Cu auzul veți auzi și nicidecum nu veți înțelege; și privind veți privi și nicidecum nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit, urechile lor au ajuns grele la auzit, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă și Eu să-i vindec.» Dar ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă

lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit.” Matei 13:3–17.

Isus în Matei, vorbind despre efectul Cuvântului lui Dumnezeu și chemându-i pe oameni să „audă”, arată că Laodiceenii care resping solia pe care prorocii au dorit s-o vadă au fost reprezentați în capitolul șase din Isaia. Future for America a prezentat în repetate rânduri Isaia 6 în contextul datei de 11 septembrie 2001, căci, odată cu atacul Islamului din acea zi, îngerul cel puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât și a luminat pământul cu slava lui. Toți prorocii sunt în acord unii cu alții, iar în versetul trei din Isaia 6 găsim referirea directă la chiar acel înger.

În anul morții împăratului Ozia, L-am văzut de asemenea pe Domnul șezând pe un tron, înalt și măreț, iar poalele veșmântului Său umpleau Templul. Deasupra Lui stăteau serafimii: fiecare avea șase aripi; cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele și cu două zbura. Și strigau unul către altul, zicând: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui. Isaia 6:1–3.

Երկիրը լուսավորվում է նրա փառքով, երբ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջնում է, և Եսային տալիս է մեկ այլ կարևոր բանալի, երբ տեղեկացնում է մեզ, որ սրբարանի վերաբերյալ իր տեսիլքը տեղի ունեցավ այն տարում, երբ մահացավ Օզիա թագավորը: Օզիա թագավորը փորձել էր տանարի ներսում կատարել քահանայի գործը: Ութսուն քահանաներ և քահանայապետը դիմադրեցին նրան, որպեսզի նա դա չանի, մինչև որ Տերը նրա ճակատին բորոտությամբ հարվածեց նրան: Նա ստացավ զազանի դրոշմը՝ փորձելով միավորել իր պետական իշխանությունը եկեղեցական իշխանության հետ: Նա անմիջապես չմահացավ. նրան հեռացրին զահից և փոխարինեցին, և ժամանակի ընթացքում նա վերջապես մահացավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Աղվենտիստական եկեղեցին աստիճանաբար մեռնում է, ինչպես մեռավ հրեական եկեղեցին Քրիստոսի օրերում: Սակայն 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին աղվենտիզմը, որը արդեն մերժել էր Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարների պատգամը, որպես Միացյալ Նահանգների բողոքական եղջյուր, հասավ իր ավարտին, և Եսայով ներկայացվածները այնուհետև կոչվեցին տանելու Հայտնություն տասնութի առաջին ձայնով ներկայացված պատգամը:

Și Azaria, preotul, a intrat după el și, împreună cu el, optzeci de preoți ai Domnului, oameni viteji. Ei i s-au împotrivit regelui Ozia și i-au zis: „Nu ți se cuvine ție, Ozia, să arzi tămâie Domnului, ci preoților, fiilor lui Aaron, care sunt sfințiți să ardă tămâie. Ieși din sanctuar, căci ai păcătuit; și lucrul acesta nu-ți va fi spre cinste din partea Domnului Dumnezeu.” Atunci Ozia s-a mâniat și avea în mână o cădelniță ca să ardă tămâie; și, pe când se mâniase pe preoți, lepra i-a izbucnit pe frunte înaintea preoților, în Casa Domnului, lângă altarul tămâierii. Azaria, marele preot, și toți preoții s-au uitat la el și, iată, era lepros pe frunte; și l-au scos degrabă de acolo; ba încă și el însuși s-a grăbit să iasă, pentru că Domnul îl lovise. Regele Ozia a fost lepros până în ziua morții sale și a locuit într-o casă deosebită, fiindcă era lepros; căci fusese îndepărtat din Casa Domnului. Iar Iotam, fiul său, era peste casa regelui, judecând poporul țării. 2 Cronici 26:17–21.

Este important să se recunoască faptul că cornul protestant a fost îndepărtat din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea la 11 septembrie 2001, căci există trei elemente principale ale desigilării soliei Apocalipsei în zilele de pe urmă. Unul este istoria paralelă a cornului republicanismului și a

cornului protestantismului. Celălalt element care trebuie recunoscut este semnificația celor șapte biserici, iar, desigur, al treilea este „cele șapte tunete”. Toate cele trei elemente profetice alcătuiesc solia care este desigilată și este necesar să se recunoască faptul că, așa cum biserica iudaică a fost trecută cu vederea în vremea lui Hristos, adventismul este trecut cu vederea în „zilele de pe urmă”.

Isaia se oferă să ducă un mesaj către poporul ales necredincios al lui Dumnezeu în istoria sa, iar Isus folosește aceleași cuvinte pentru a aborda aceeași situație în istoria Sa. Un popor ales prin legământ este trecut cu vederea, iar ei refuză să „audă” și să fie vindecați.

Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: «Întruna veți auzi, dar nu veți înțelege; întruna veți vedea, dar nu veți pricepe.» Îngroașă inima poporului acestuia, fă-i urechile grele și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă și să fie vindecat.” Isaia 6:9, 10.

Lucrarea pe care o ia asupra sa Isaia este lucrarea pe care Ioan și Ezechiel au luat-o asupra lor atunci când au mâncat cărticica. Ei aduc un mesaj de mustrare către un popor al legământului ales, care se află în procesul de a fi vărsat din gura Domnului. A doua oară când Isus Se referă la istoria pe care profeții și oamenii neprihăniți au dorit să o vadă este consemnată de Luca.

Și tu, Capernaume, care ești înălțat până la cer, vei fi coborât până în iad. Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă; și cine vă disprețuiește pe voi pe Mine Mă disprețuiește; iar cine Mă disprețuiește pe Mine Îl disprețuiește pe Cel ce M-a trimis. Și cei șaptezeci s-au întors iarăși cu bucurie, zicând: Doamne, chiar și demonii ni se supun în Numele Tău. Și El le-a zis: L-am văzut pe Satana căzând din cer ca un fulger. Iată, vă dau putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va vătăma nicidecum. Totuși, nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vă sunt supuse, ci mai degrabă bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri. În ceasul acela, Isus S-a bucurat în duh și a zis: Îți mulțumesc, Tată, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor; da, Tată, fiindcă astfel a fost plăcut înaintea Ta. Toate lucrurile Mi-au fost date de Tatăl Meu; și nimeni nu știe cine este Fiul decât Tatăl, și cine este Tatăl decât Fiul și acela căruia Fiul voiește să i-L descopere. Și, întorcându-Se către ucenicii Săi, le-a zis deoparte: Ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi. Căci vă spun că mulți proroci și împărați au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut, și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit. Luca 10:15–24.

Din nou, contextul unei binecuvântări asociate cu aceia care au privilegiul de a vedea ceea ce cei drepți au dorit să vadă privește un popor ales al legământului care este trecut cu vederea și nu este dispus să „audă”. Sora White face referire la condamnarea rostită de Hristos asupra Capernaumului, care este un simbol al respingerii unei mari lumini, iar ea a subliniat adventismul prin plasarea mustrării împotriva adventismului între [paranteze].

„Dintre cei ce se mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu, cât de puțină răbdare s-a dat pe față, cât de multe cuvinte amare s-au rostit, cât de multă osândire s-a revărsat împotriva acelor care nu sunt de credința noastră. Mulți i-au privit pe cei ce aparțin altor biserici ca pe niște mari păcătoși, când Domnul nu îi privește astfel. Cei care îi privesc astfel pe membrii altor biserici au nevoie să se smerească sub mâna cea tare a lui Dumnezeu. Aceia pe care îi condamnă pot să

fi avut doar puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care mulți dintre membrii bisericilor noastre au avut-o, ei ar fi putut înainta cu mult mai repede și și-ar fi putut reprezenta credința mai bine înaintea lumii. Despre aceia care se laudă cu lumina lor și totuși nu umblă în ea, Hristos spune: «Dar Eu vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume [Advențiști de Ziua a Șaptea, care ați avut mare lumină], care ești înălțat până la cer [în ce privește privilegiul], vei fi coborât până în iad; căci dacă lucrările puternice care au fost făcute în tine ar fi fost făcute în Sodoma, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de azi. Dar Eu vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.» În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: «Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți [în propria lor apreciere] și le-ai descoperit pruncilor.»

„Iar acum, pentru că ați făcut toate aceste lucruri, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-dimineată și vorbind, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar nu Mi-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, care este chemată cu Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, cum am făcut lui Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele, cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim.” *Review and Herald*, 1 august 1893.

„Faptele mari” care fuseseră săvârșite în Adventism erau faptele pe care oameni neprihăniți și proroci au dorit să le vadă și să le audă. Aceste fapte mari au fost reprezentate în istoria anilor 1843 și 1844, când a fost vestită solia Strigătului de la Miezul Noptii. Adventismul și-a respins istoria, și mai ales istoria anilor 1843 și 1844. O istorie care începe și se încheie cu o dezamăgire și, totodată, o istorie care fusese menită să-i călăuzească spre pământul înnoit.

„La începutul cărării, înapoia lor, era așezată o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că era «strigătul de la miezul nopții». Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina picioarele, pentru ca să nu se poticneasă.”

„Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care Se afla chiar înaintea lor, conducându-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat deja în ea. Atunci Isus îi încuraja ridicându-Și brațul Său drept, slăvit, iar din brațul Său venea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, și ei strigau: «Aleluia!» Alții au tăgăduit în mod nechibzuit lumina dinapoia lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese atât de departe. Lumina dinapoia lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric deplin, iar ei s-au împiedicat, au pierdut din vedere semnul și pe Isus și au căzut de pe cărare, jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt.” *Scrieri timpurii*, 15.

Ceea ce Leul din seminția lui Iuda desigilează acum este istoria anilor 1843 și 1844. „Cele șapte tunete” reprezintă perioada 1840–1844, însă acea perioadă cuprinde o istorie cu totul deosebită, care a fost preînchipuită încă de la începutul istoriei legământului. Fiecare dintre mișcările de reformă se află în paralel una cu cealaltă, având aceleași repere identice. Dacă ar fi fost diferite unele de altele, Satana ar fi creat un plan de atac diferit pentru fiecare mișcare de reformă, însă el nu face niciodată aceasta.

„Dar Satana nu a stat nepăsător. El a încercat acum ceea ce a încercat în orice altă mișcare de reformă — să înșele și să nimicească poporul, strecurându-i o contrafacere în locul lucrării adevărate. Așa cum au fost hriștoși mincinoși în primul secol al bisericii creștine, tot astfel s-au ridicat proroci mincinoși în secolul al șaisprezecelea.” Tragedia veacurilor, 186.

Punctul esențial din acest pasaj, în termenii mesajului general pe care îl împărtășim, este că, atunci când adventismul a încetat să mai susțină mantia protestantismului și aceasta i-a fost pe deplin înlăturată la 11 septembrie 2001, ei încă insistă că sunt mișcarea rămășiței care proclamă marea strigare a celui de-al treilea înger. Totuși, ei sunt contrafacerea. Dacă nu recunoști care mișcare poartă acum cornul protestantismului, este practic imposibil să înțelegi paralela dintre cele două coarne din Statele Unite.

Historia lat 1843 i 1844 jest przedstawiona w każdym ruchu reformacyjnym, a teraz posłużymy się początkiem starożytnego Izraela jako wybranego ludu Bożego oraz końcem Izraela jako wybranego ludu Bożego, aby zilustrować to samo w odniesieniu do współczesnego Izraela, ze szczególnym uwzględnieniem lat 1843 i 1844, tak jak są one przedstawione w każdej z linii ruchów reformacyjnych.

Moise a prorocit că Domnul va ridica un proroc asemenea lui însuși, iar acel proroc a fost Isus. Luca confirmă în Faptele Apostolilor că Isus a împlinit prorocia lui Moise.

Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica un Proroc din mijlocul tău, dintre frații tăi, ca mine; de El să ascultați. Deuteronomul 18:15.

Isus este prorocul de care trebuie să ascultăm.

Căci Moise a spus cu adevărat părinților: „Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc asemenea mie; pe El să-L ascultați în toate câte vă va spune. Și se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit din mijlocul poporului.” Da, și toți prorocii, de la Samuel și cei ce i-au urmat, toți câți au vorbit, au vestit de asemenea aceste zile. Voi sunteți fiii prorocilor și ai legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții noștri, zicând lui Avraam: „Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” Dumnezeu, după ce a ridicat pe Fiul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare dintre voi de la nelegiuirile sale. Faptele Apostolilor 3:22–26.

Linia reformei lui Hristos începe la vremea sfârșitului, așa cum fac toate liniile de reformă. „Vremea sfârșitului” în zilele lui Hristos a fost nașterea Sa. Scriptura arată că, la nașterea Sa, a avut loc o sporire a cunoștinței, în armonie cu definiția „vremii sfârșitului” din cartea lui Daniel. Fie că erau păstorii, magii de la răsărit, Irod cel mândru, sau Ana și Simeon în templu, la nașterea Sa a existat o sporire a cunoștinței. În acel moment, conducerea bisericii iudaice a fost trecută cu vederea. Despărțirea a fost progresivă, dar a început prin respingerea de către ei a soliei care a fost desigilată la vremea sfârșitului.

„Oamenii nu o știu, dar vestea umple cerul de bucurie. Cu un interes mai adânc și mai duios, ființele sfinte din lumea luminii sunt atrase spre pământ. Întreaga lume este mai luminoasă

datorită prezenței Lui. Deasupra dealurilor Betleemului se adună o mulțime nenumărată de îngeri. Ei așteaptă semnalul pentru a vesti lumii vestea cea bună. Dacă conducătorii din Israel ar fi fost credincioși în împlinirea însărcinării lor, ar fi putut împărtăși bucuria de a vesti nașterea lui Isus. Dar acum sunt trecuți cu vederea.” Hristos, Lumina lumii, 47.

Conducerea adventismului a fost trecută cu vederea în 1989, când s-a împlinit Daniel 11:40. „Vremea sfârșitului” în istoria lui Moise, care Îl prefigura pe Isus, a fost nașterea lui, când familia sa, iar apoi fiica lui Faraon, au primit o sporire a cunoașterii despre pruncul Moise. Numele lui înseamnă, desigur, „scos din apă”, iar Isus înseamnă „Iehova mântuiește”.

După „vremea sfârșitului”, toate liniile de reformă indică un moment în care cunoștința care este sporită în acea istorie anume este formalizată într-un mesaj ce poate fi înălțat ca mărturie pentru generația care urmează să fie trasă la răspundere pentru lumina care a fost desigilată la vremea sfârșitului.

Ioan Botezătorul a oficializat mesajul lui Hristos, iar mesajul lui Moise a fost oficializat în al patruzecilea an al său, când a încercat să-l elibereze pe Israel din Egipt prin propria sa putere. Mesajul izbăvirii din Egipt se afla acum în consemnarea publică.

Patruzeci de ani mai târziu, mesajul lui Moise a fost împuternicit la rugul aprins și a fost însoțit de două semne ale dumnezeirii lui Dumnezeu, reprezentate de toiagul care s-a prefăcut în șarpe și de mâna leproasă pe care Moise a scos-o din sânul său. Mesajul lui Isus a fost împuternicit la botezul Său, care a fost însoțit de două semne ale dumnezeirii: glasul Tatălui și Duhul Sfânt. Următorul waymark din ambele istorii reprezintă prima dezamăgire, timpul de întârziere, sosirea celui de-al doilea înger sau 1843.

Dezamăgirea din linia lui Moise a fost ilustrată prin soția sa atunci când îngerul a coborât ca să-l omoare pe Moise pentru că nu-și circumcisese fiul. Însăpăimântată, Țipora a săvârșit ea însăși ritualul asupra fiului lor. Moise uitase să-și circumcidă fiul! Însuși semnul legământului care i-a fost dat lui Avraam fusese uitat de Moise. Părintele Avraam vestise mai dinainte robia și eliberarea evreilor în Egipt și din Egipt, iar profeția sa urma să fie împlinită în mod specific prin Moise, și Moise a uitat să-și circumcidă fiul. În acel moment, Moise a trimis-o pe Țipora înapoi să rămână la tatăl ei până după eliberare. Ea a rămas în Madian până când Moise i-a condus pe copiii lui Israel prin apele Mării Roșii, despre care apostolul Pavel ne spune că prefigurează botezul, însăși rânduiala care a înlocuit circumcizia. Să nu pierdeți din vedere acest punct. Sosirea waymark-ului care îl reprezintă pe al doilea înger în istoria lui Moise, waymark-ul care produce prima dezamăgire din acea istorie, a fost o respingere a regulii fundamentale a relației de legământ a lui Avraam cu Dumnezeu.

Prima dezamăgire în linia lui Hristos a fost moartea lui Lazăr, despre care Marta și Maria erau sigure că nu s-ar fi întâmplat dacă Isus nu ar fi întârziat până când Lazăr fusese deja mort de patru zile. Dezamăgirea pricinuită de faptul că Isus a îngăduit ca apropiatul Său prieten Lazăr să moară și să putrezească în mormânt a fost imensă, nu numai pentru cele două surori, ci și pentru ucenici. Totuși, învierea lui Lazăr a devenit pecetea întregii lucrări a lui Hristos.

„În întârzierea venirii Sale la Lazăr, Hristos avea un scop al milei față de aceia care nu-L primiseră. El a zăbovit, pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să dea încă o dovadă poporului Său încăpățânat și necredincios că El era într-adevăr «învierea și viața». El nu Se îndura să renunțe la orice speranță pentru popor, pentru sărmanele oi rătăcitoare ale casei lui Israel. Inima Lui se frângea din pricina nepocăinței lor. În mila Sa, El a hotărât să le dea încă o dovadă că El era Restauratorul, Singurul care putea aduce la lumină viața și nemurirea. Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoții nu o puteau răstălmăci. Acesta a fost motivul întârzierii Sale în a merge la Betania. Această minune culminantă, învierea lui Lazăr, trebuia să pună sigiliul lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la dumnezeire.” Hristos, Lumina lumii, 529.

Sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii ai lui Dumnezeu este ilustrată în istoria anilor 1843 și 1844, căci ni se spune că Lazăr a fost cel care L-a condus pe Hristos în Ierusalim la intrarea triumfală. Istoria intrării triumfale este istoria pe care sora White o folosește pentru a ilustra Strigătul de la Miezul Noptii din 1843 și 1844. A fost o neînțelegere cu privire la faptul că Hristos avea puterea de a învia morții prin puterea creatoare a lui Dumnezeu. Maria și Elisabeta au mărturisit că știau că Isus avea puterea de a-l învia pe Lazăr la trâmbița de pe urmă, dar nu puteau vedea că El avea de fapt puterea de a-l învia atunci și acolo. Ele tăgăduiau chiar adevărul pe care El venise să-l demonstreze la botezul și moartea Sa, începutul și sfârșitul lucrării Sale personale de trei ani și jumătate. Ele nu puteau vedea până când piatra nu a fost îndepărtată de la mormânt, după cum mâna Sa avea mai târziu să fie îndepărtată de la o greșeală din unele dintre cifrele de pe diagrama din 1843.

Moise, după ce a trimis-o pe Sefora departe de lupta care urma cu Faraon, a fost întâmpinat de fratele său mai mare, Aaron, iar cei doi soli au mers înainte spre Egipt, reprezentând solia celui de-al doilea înger. Înainte ca vreo plagă să fie adusă asupra Egiptului, Moise l-a avertizat pe Faraon că, dacă nu va lăsa pe Israel, întâiul născut al lui Dumnezeu, să iasă și să se închine, atunci Dumnezeu va ucide pe întâiul născut al Egiptului.

Și Domnul a zis către Moise: „Când te vei întoarce în Egipt, vezi să faci înaintea lui Faraon toate minunile acelea pe care le-am pus în mâna ta; dar Eu îi voi împietri inima, și nu va lăsa poporul să plece. Și să-i spui lui Faraon: Așa zice Domnul: Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Și Eu îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; iar dacă vei refuza să-l lași să plece, iată, îl voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.” Exodul 4:21–23.

Strigătul de la miezul nopții a fost o profeție care urma să se împlinească în viitor.

„În eliberarea lui Israel din Egipt, consacarea întâiului născut a fost din nou poruncită. Pe când copiii lui Israel se aflau în robie față de egipteni, Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă la Faraon, împăratul Egiptului, și să spună: «Așa vorbește Domnul: Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut; și îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; iar dacă vei refuza să-l lași să plece, iată, îl voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.» Exodul 4:22, 23.

„Moishe e-a transmis solia; dar răspunsul împăratului mândru a fost: «Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul și nici nu voi lăsa pe Israel să plece.» Exodul 5:2. Domnul a lucrat pentru poporul Său prin semne și minuni,

trimițând judecăți cumplite asupra lui Faraon. În cele din urmă, îngerului nimicitor i s-a poruncit săucidă pe întâii-născuți ai oamenilor și ai dobitoacelor dintre egipteni. Pentru ca israeliții să fie cruțați, li s-a poruncit să pună pe ușorii caselor lor sângele unui miel junghiat. Fiecare casă trebuia însemnată, pentru ca, atunci când îngerul venea în misiunea lui de moarte, să treacă pe lângă locuințele israeliților.” Hristos, Lumina lumii, 51.

Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii adresat lui Faraon identifica moartea întâilor-născuți ca răspuns la răzvrătirea lui Faraon. Odată ce mesajul a fost consemnat în raport, plăgile, reprezentând puterea Strigătului de la Miezul Noptii din vara anului 1844, au fost aduse asupra Egiptului. Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii a măturat țara ca un val uriaș în vara anului 1844. Plăgile au măturat Egiptul și, când a sosit moartea promisă a întâilor-născuți, un strigăt s-a auzit la miezul nopții în tot Egiptul.

Și Moise a zis: Așa vorbește Domnul: Pe la miezul nopții voi trece prin mijlocul Egiptului; și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe tronul său, până la întâiul născut al roabei care este înapoia morii; și toți întâii născuți ai dobitoacelor. Și va fi un mare strigăt în toată țara Egiptului, cum n-a mai fost unul ca el și nici nu va mai fi vreodată. Exodul 11:4–6.

Intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim a condus la crucea de pe Calvar, iar ucenicii lui Hristos și ceilalți urmași ai Săi au trecut printr-o Mare Dezamăgire.

„Dezamăgirea noastră nu a fost atât de mare ca aceea a ucenicilor. Când Fiul omului a intrat triumfător călare în Ierusalim, ei se așteptau ca El să fie încoronat împărat. Poporul venea în mulțime din toată regiunea dimprejur și striga: «Osana Fiului lui David!» Iar când preoții și bătrânii L-au rugat pe Isus să potolească mulțimea, El a declarat că, dacă aceștia ar tăcea, chiar și pietrele ar striga, căci profeția trebuia să se îplinească. Totuși, în doar câteva zile, chiar acești ucenici L-au văzut pe iubitul lor Învățător, despre care credeau că va domni pe tronul lui David, întins pe crucea crudă deasupra fariseilor batjocoritori și disprețuitori. Nădejtile lor înalte au fost spulberate, iar întunericul morții s-a închis în jurul lor.” Testimonies, volumul 1, 57, 58.

Marea dezamăgire a ucenicilor și a milițiilor millerite este reprezentată, de asemenea, prin faptul că evreii au fost prinși între oastea lui Faraon și Marea Roșie.

„Nad nami strălucește lumina acumulată a veacurilor trecute. Relatarea despre uitarea lui Israel a fost păstrată spre luminarea noastră. În această vreme, Dumnezeu Și-a întins mâna ca să adune la Sine un popor din orice neam, seminție și limbă. În mișcarea adventă El a lucrat pentru moștenirea Sa, tot așa cum a lucrat pentru israeliți, conducându-i afară din Egipt. În marea dezamăgire din 1844, credința poporului Său a fost pusă la încercare, așa cum a fost încercată credința evreilor la Marea Roșie.” Testimonies, volumul 8, 115, 116.

Este important să vedem că, atunci când Hristos a intrat în Ierusalim, inspirația aceluia ceas a produs o izbucnire de laudă, pe care fariseii căutau s-o reducă la tăcere. Inima acestui cor de laudă era referirea la Isus ca fiind Fiul lui David, tocmai simbolul pe care Hristos l-a folosit pentru a marca sfârșitul interacțiunilor Sale verbale cu iudeii cărcotași. Ceea ce îi irita cel mai mult pe iudei era

recunoașterea faptului că, numindu-L pe Isus Fiul lui David, făceau, prin aceasta, trimitere la intrarea triumfală a împăratului David în Ierusalim.

În istoria lucrării lui David de aducere a chivotului la Ierusalim, împuternicirea soliei a fost reprezentată prin împuternicirea lui David.

Și David mergea înainte și se făcea tot mai mare, iar Domnul Dumnezeuul oștirilor era cu el. 2 Samuel 5:10.

Ukulandela kwalokho uDavide wanquma ukuletha umphongolo eJerusalema. Ekuletheni umphongolo emzini kaDavide, kwakuyoba khona ukudumazeka, njengakuyo yonke imigqa yokuvuselelwa. U-Uzza, ogama lakhe lisho amandla, nakuba ayekwazi kahle ukuthi wayenganikaziwe imvume yokuthinta umphongolo, wakwenza noma kunjalo. Yona kanye indaba eyaholela ekuthunjweni komphongolo ekuqaleni, kwakuwukungamlaleli uJehova entandweni yakhe eyambuliwe, kanye nokuzazisa maqondana namandla ahambisana nomphongolo kaNkulunkulu. Nokho u-Uzza, indoda enamandla kaDavide, akalalelanga, njengoba noMose engalalelanga umyalo wokusoka. U-Uzza washaywa wafa, futhi umphongolo wahlala ngaphandle kweJerusalema kwaze kwaba yilapho uDavide eqonda ukuthi labo ababegade indawo lapho umphongolo wawusele khona emva kokufa kuka-Uzza babebusiswa. Khona-ke uDavide waphinde waqhubeka ukuyoletha umphongolo eJerusalema. Ngesikhathi uDavide edansa engena eJerusalema, umkakhe wabona ubunqunu bakhe futhi wadumala kakhulu.

Trei linii de mișcări reformatoare care se referă toate la anii 1843 și 1844, perioada de timp pe care oamenii neprihăniți și profeții au dorit să o vadă și să o audă. Caracteristicile sosirii celui de-al doilea înger, marcând astfel un timp de zăbovire și de dezamăgire, sunt toate ușor de observat. Adevărurile mai profunde arată că dezamăgirea nu a fost pur și simplu o neînțelegere din partea lui Moise, sau a lui Uza, sau a Martei și Mariei, ci o dezamăgire care era legată de respingerea unui principiu fundamental, legat de însăși istoria în care dezamăgirea s-a împlinit. Pentru Moise, acesta era semnul circumciziei; pentru Uza, era încumetarea cu privire la poruncile lui Dumnezeu referitoare la chivot; pentru Marta și Maria, era o lipsă de credință în puterea creatoare a lui Hristos de a învia.

Cu Moise, însăși tema centrală a slujirii sale a fost întemeierea unei relații de legământ cu un popor ales, iar Moise a uitat semnul aceluia legământ. În cazul lui Uza, era vorba de însăși principiul sacralității Legii lui Dumnezeu, întruchipat în chivot. În cazul Martei și al Mariei, era vorba de însuși centrul slujirii lui Hristos, începând cu botezul Său și încheindu-se cu moartea, îngroparea și învierea Sa, așa cum erau prefigurate la începutul slujirii Sale. Prima dezamăgire din 1843 a fost cauzată de o greșeală în unele dintre cifrele de pe hartă, care a constituit o împlinire a profeției lui Habacuc. Greșeala implica principiul fundamental al mișcării lui Miller — principiul o zi pentru un an.

Cele „șapte tunete” reprezintă Mișcarea Adventă din 1840 până în 1844, însă în cadrul acelei mișcări se află istoria din 1843 până în 1844, care începe și se încheie cu o dezamăgire, așezând astfel semnătura Alfa și Omega asupra acelei istorii. Iar acea istorie este chiar istoria spre care Isus și Ellen White arată ca fiind istoria sacră pe care cei dreپți au dorit-o întotdeauna să o vadă.

Acele patru linii — Moise, David, Hristos și milleriții — învață că, atunci când parabola celor zece fecioare se repetă la sfârșitul lumii, va exista o împuternicire nu a soliei celui de-al doilea înger, ci a soliei celui de-al treilea înger, care este urmată de o dezamăgire, ce începe un timp de întârziere.

Când primul înger a coborât la 11 august 1840, el a confirmat regula profetică fundamentală a milleriților, iar prima lor dezamăgire avea să fie legată în mod specific de acea regulă. Când acea dezamăgire și timpul de întârziere s-au încheiat la Strigătul de la Miezul Noptii, acel mesaj avea de asemenea să fie în legătură cu principiul unei zile pentru un an, la fel ca și identificarea că Hristos avea să vină la 22 octombrie 1844. Toate cele patru repere din perioada 1840–1844 au fost asociate cu principiul unei zile pentru un an.

Evreii au fost făcuți depozitarii legii lui Dumnezeu, iar chestiunea care este reprezentată în linia lui Moise este legea lui Dumnezeu și statutele. În istoria lui David a fost din nou legea lui Dumnezeu. În istoria lui Hristos a fost legea lui Dumnezeu, căci fără vărsare de sânge nu este iertare pentru păcatul care i-a fost descoperit păcătosului prin legea lui Dumnezeu. Dar adventismul a fost făcut depozitar nu numai al legii lui Dumnezeu, ci și al Cuvântului profetic.

De aceea, tema în linia istoriei milerite este reprezentată de regulile profetice ale lui Dumnezeu. La sfârșitul adventismului, va fi din nou vorba despre regulile interpretării profetice, dar, din 1844, timpul profetic nu mai trebuie aplicat. Regulile de la sfârșit se întemeiază pe Alpha și Omega, care ilustrează sfârșitul de la început.

Atunci când supremația otomană a încetat, în împlinirea celui de-al doilea vai, reprezentând activitatea profetică a islamului, profeția din Apocalipsa 9:15 privind cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile s-a împlinit, iar „principiul unei zile pentru un an”, care constituie însăși inima lucrării lui Miller, a fost confirmat.

Când Islamul a lovit la 11 septembrie 2001, sosirea celui de-al treilea vai, în împlinirea Apocalipsei 8:13, s-a împlinit, iar principiul care constituia însăși inima lucrării Future for America a fost confirmat; acel principiu fiind, spus simplu, repetarea istoriei. O profeție a unei trâmbițe de vai reprezentând Islamul a fost confirmată atunci când atât îngerul din Apocalipsa zece, în 1840, cât și îngerul din Apocalipsa optsprezece, în 2001, s-au împlinit. Istoria se repetase. Ceea ce ar fi de așteptat în continuare este o dezamăgire.

Dezamăgirea avea să introducă un timp de întârziere. Dezamăgirea avea să-i descurajeze și să-i împrăștie pe cei implicați în lucrare. Dezamăgirea avea să fie adusă la îndeplinire prin nesocotirea unei legi fundamentale a profeției, de fapt a regulii primare a profeției stabilite la începutul adventismului. Împuternicirea din 11 septembrie 2001 a fost asociată cu islamul, iar dezamăgirea din 18 iulie 2020 a fost despre islam. Suntem informați că ceea ce i-a făcut pe Samuel Snow și pe alții, după aceea, să recunoască data de 22 octombrie 1844 a fost faptul că Domnul Și-a retras mâna de la o greșeală din unele dintre calculele de pe harta din 1843. Atunci, Snow și milleriții au văzut că aceeași dovadă care îi determinase să prezică anul 1843 pentru împlinirea profeției celor două mii trei sute de ani a fost apoi recunoscută ca fiind tocmai aceeași dovadă care le-a îngăduit să identifice data de 22 octombrie 1844.

„Isus și toată oastea cerească priveau cu simpatie și iubire asupra acelor care, cu dulce așteptare, doriseră să-L vadă pe Acela pe care sufletele lor Îl iubeau. Îngerii pluteau în jurul lor, ca să-i susțină în ceasul încercării lor. Aceia care neglijaseră să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric, iar mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, pentru că nu voiseră să primească lumina pe care El le-o trimisese din cer. Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost călăuziți la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifre, iar greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele aveau să se sfârșească în 1844. Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra poziției lor și au descoperit un timp de întârziere — „Dacă zăbovește [vedenia], așteapt-o.” În iubirea lor pentru venirea imediată a lui Hristos, ei trecuseră cu vederea întârzierea vedeniei, care era menită să-i facă cunoscuți pe adevărații așteptători. Din nou aveau un moment precis. Totuși, am văzut că mulți dintre ei nu puteau să se ridice deasupra dezamăgirii lor cumplite pentru a avea acea măsură de zel și de putere care caracterizase credința lor în 1843.” Early Writings, 236, 237.

Trebuie să ne așteptăm ca dovezile care au condus la predicția unui atac al Islamului împotriva Statelor Unite la 18 iulie 2020 să confirme că, la legea duminicală care urmează să vină în curând, Islamul este judecata adusă asupra Statelor Unite, elementul timpului nemaifiind asociat cu evenimentul.

Patru repere principale în istoria dintre 1840 și 1844. Fiecare reper este asociat cu aplicarea regulii fundamentale a lui Miller — principiul unei zile pentru un an.

Patru semne de hotar primare în istoria din 2001, până la legea duminicală. 11 septembrie 2001 a fost Islamul. Predicția eșuată din 18 iulie 2020 a fost despre Islam. Fiecare semn de hotar este asociat cu aplicarea regulii primare a Future for America — repetarea istoriei. „Cele șapte tunete” reprezintă evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor. Primul dintre cele patru semne de hotar a fost 11 septembrie 2001, identificând un atac al Statelor Unite din partea Islamului, în împlinirea celui de-al treilea vai. Ultimul semn de hotar, reprezentând legea duminicală în istoria noastră, trebuie să fie despre Islam, căci Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul de la început, iar Alfa și Omega este Cel care a pecetluit „cele șapte tunete” pentru tocmai această istorie. Islamul va ataca Statele Unite la legea duminicală.

Aceasta este una dintre cele trei componente primare ale desigilării celor șapte tunete, care este acum descoperită. Odată ce Moise a proclamat mesajul care prefigura Strigătul de la Miezul Noptii în linia sa de istorie, mișcările finale au fost rapide. Zece plăgi supranaturale și devastatoare, până când profeția despre întâiul născut a fost împlinită, producând strigătul de la miezul nopții în Egipt. Odată ce Hristos a intrat în Ierusalim, pașii rapizi spre cruce au fost puși în mișcare. Când mesajul a fost proclamat, nu mai exista cale de întoarcere. De la adunarea de tabără din Exeter, din 12 august 1844, peste mai puțin de două luni, prezicerea a fost împlinită.

සමීචාණන් වහන්සේගේ වචනය මා වන ප්‍රමිණ මසෙය් කී ය: “මනුෂ්‍ය පුත්‍රය, ඉශ්රායලේ දේශයේ ඔබලා අතර ඇති ඒ නීතිපතා කියන ඒර්වාදය කුමක් ද? ‘දින

දිග හැරමේ, සියලු දර්ශන වියර්ථ වයේ' යයි කියන්නේ කුමක් ද? එබැවින් ඔවුන්ට කියන්න, 'ස්වාමීවූ දවේදාණන් වහන්සේ මසෙමේ කියන සමේක: මමේ ඡරවාදය තවතා දමමි; ඉශ්රායලෙයමේ ඔවුන් එය තවත් ඡරවාදයක් ලසෙ භාවිතා නොකරනු ඇත.' එහනේ ඔවුන්ට මසෙමේ කියන්න: 'දින අසන්නට පැමිණ නිබමේ, සෑම දර්ශනයකම ඡරනිඵලය ද සමීපය.' මක්නිසාද, ඉශ්රායලේ ගෘහය තුළ තවත් නිෂ්ඵල දර්ශනයක් හමෝ ඡරසන්න කරවන පමේනකීමක් හමෝ නොවන්නමේ ය. මක්නිසාද මම සමීදාණන් වහන්සමේ ය; මම කලා කරන්නමේ, මම කලා කරන වචනය ඉටු වන්නමේ ය; එය තවත් ඡරමාද නොවන්නමේ ය. මක්නිසාද, අහමෝ වීරුද්ධකාර ගෘහයනේ, ඔබලාගමේ දවස්වලම මම වචනය කලා කර එය ඉෂ්ට කරන්නමේ ය, යයි ස්වාමීවූ දවේදාණන් වහන්සමේ කියන සමේක." නැවතත් සමීදාණන් වහන්සමේගමේ වචනය මා වනෙ පැමිණ මසෙමේ කී ය: "මනුෂීය පුත්රය, බලව, ඉශ්රායලේ ගෘහයමේ අය මසෙමේ කියනි: 'ඔහු දකින දර්ශනය බොහමෝ දිනවලට පසුය; ඔහු දුර අනාගත කාලයත් පිළිබද අනාගතවක්තෘභාවයනේ කලා කරයි.' එබැවින් ඔවුන්ට මසෙමේ කියන්න: 'ස්වාමීවූ දවේදාණන් වහන්සමේ මසෙමේ කියන සමේක: මාගමේ වචන කිසිවක් තවත් ඡරමාද නොවන්නමේ ය; එහනේ මම කලා කළ වචනය ඉටු වන්නමේ ය, යයි ස්වාමීවූ දවේදාණන් වහන්සමේ කියන සමේක.'" එසකියලේ 12:21-28.